

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/580/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613223612
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Cakoci
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7613223612.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyne B. T., L.. XX.X.XXXX, J. Y., X. Č.. XXX/X, zastúpenej JUDr. Jánom Burocim, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Chrapčiakova č. 7 proti žalovanej O. B. Ž. G., S..D., D. D. E. T., N. X, IČO: 31 690 904, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rastislavova č. 68, o zrušení rozhodcovského rozsudku a o návrhu žalovanej na prerušenie konania, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20.11.2013 č.k. 6C/203/2013-109 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania.

Uznesenie odôvodnil tým, že žalovaný v konaní podal procesný návrh na prerušenie konania do doby právoplatného skončenia konania pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. II ÚS 382/2013, Rvp 5052/2012, v ktorom rozhoduje o uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012. Má za to, že z rozhodnutia nálezu Ústavného súdu SR I ÚS 402/2008 vyplýva záver, že ak sa najvyšší súd v rámci dovolacieho konania meritórne vecou nezaoberal a dovolanie odmietol, potom ani nemohol meritórne formulovať závery nižších súdov. Považuje preto za neprípustné a v rozpore s Ústavou vyprodukované účelové odôvodnenie v exekučnej veci, ktorá prebehla bez účasti oprávneného. Poukázal na to, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces v exekučnej veci. Má za to, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré bolo Ústavným súdom SR zrušené, je takmer totožné s uznesením Najvyššieho súdu SR 6Cdo/1/2012. Ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a.s., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu, okrem iného aj postupom a uznesením NS SR sp. zn. 6Cdo/1/2012. Považuje závery, ktoré sú uvedené v uznesení Najvyššieho súdu SR 6Cdo/1/2012 pre toto konanie za právne významné a z prijatia ústavnej sťažnosti dotýkajúcej sa tohto uznesenia vyplýva pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že uznesenie najvyššieho súdu bude zrušené.

Súd prvého stupňa posúdil procesný návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že nie je daný dôvod na prerušenie konania tak, ako ho navrhuje žalovaný. Pripustil, že Ústavný súd SR prijal sťažnosť spoločnosti Rapid life životná poisťovňa a.s. v súvislosti s namietaním porušenia jej základného práva na súdnu ochranu, mal však za to, že konanie, ktoré prebieha pred ústavným súdom, nemôže mať vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci v tomto konaní, keďže sa v ňom nerieši taká otázka, ktorá by mala pre rozhodnutie tohto súdu význam. Uvedená sťažnosť sa týka exekučného konania a odňatia práva na spravodlivý proces v exekučnom konaní v súvislosti s dokazovaním. Poukázal aj na to, že nie je viazaný odôvodnením uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo/1/2012, ktoré sa taktiež týka exekučného konania a nie

konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. S poukazom na tieto závery návrh na prerušenie konania zamietol.

Proti uzneseniu podala včas odvolanie žalovaná. Táto žiada napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní uviedla, že závery súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení považuje za nesprávne, keďže ňou označené konanie vedené pred Ústavným súdom SR o porušení základných práv sťažovateľa uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 je pre vec právne významné, nakoľko aj navrhovateľ svoju žalobu v tomto konaní opiera o závery napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu SR, ale aj z obavy, že uvedeným rozhodnutím všeobecne argumentujú žalobcovia spotrebitelia opakovane, a to bez akéhokoľvek prihliadnutia na postup, v akom bolo toto rozhodnutie vydané a skutkové okolnosti, za ktorých bolo vydané. Má za to, že aj rozhodovacia činnosť všeobecných súdov je alebo minimálne môže byť viac či menej týmto rozhodnutím ovplyvňovaná a práve v dôsledku hromadnej argumentácie týmto rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, ktoré je v súčasnosti predmetom preskúmania jeho ústavnosti pred Ústavným súdom SR, preto podľa názoru žalovanej prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, a teda aj vhodné prvostupňové konanie prerušiť. Má za to, že uznesenie súdu prvého stupňa je navyše aj nepreskúmateľné, a teda aj nezákonné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Má za to, že súd prvého stupňa zrozumiteľne a jasne neuviedol, prečo a akými úvahami dospel k záveru, že predmetné konanie nie je potrebné prerušiť, keďže pred ústavným súdom sa podľa názoru prvostupňového súdu nerieši otázka významná pre rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa sa zákonným spôsobom vypořiadal s procesným návrhom žalovanej na prerušenie konania a aj správne o tomto návrhu rozhodol. Za vecne správne a výstižne považuje odvolací súd aj dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje a s poukazom na odvolacie námietky žalovanej považuje k týmto za potrebné dodať:

Žalovaná navrhovala prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. V citovanom ustanovení zákon stanovuje, že predbežné otázky, t.j. právne otázky, ktoré nie sú samy predmetom občianskeho súdneho konania, ale od ktorých vyriešenia závisí rozhodnutie vo veci samej, si môže súd v civilnom konaní posúdiť sám, môže však aj prerušiť konanie, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Citované ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, t.j. prerušenie, ktoré súd vykonáva iba na základe vlastnej úvahy a teda nepredstavuje pre neho obligatórny procesný postup. Súd pri tejto procesnej situácii má možnosť využiť aj iné vhodné opatrenia a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber vhodného opatrenia (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, vyriešenie predbežnej otázky), slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania má súd podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní a spomedzi viacerých možných opatrení použiť to, ktorým sa ochrana práv účastníkov konania zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnejšie. Rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Odvolací súd má za to, že postup súdu prvého stupňa, ktorý v danom prípade nepovažoval za dôvodný návrh žalovanej na takéto prerušenie konania je správny. Odvolací súd sa zhoduje so záverom súdu prvého stupňa v tom, že výsledky konania pred ústavným súdom, na ktoré žalovaná poukazuje, nemôže mať vplyv na rozhodnutie v prejednávanej veci, keďže sa v ňom neriešia také otázky, ktoré by mohli pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci mať právny význam. Predmetom tohto konania je totiž posudzovanie odňatia práva na spravodlivý proces súdmi všetkých stupňov v rámci exekučného konania namietané predovšetkým z dôvodu, že v rámci exekučného konania bolo vykonané dokazovanie oboznámením sa so všeobecnými poistnými podmienkami žalovanej a z týchto bol vykonaný iný skutkový záver, aký z neho vykonal rozhodcovský súd a za takejto situácie mala byť oprávnenej (v tomto prípade žalovanej) daná možnosť vyjadriť sa k výsledkom takéhoto hodnotenia. Aj odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v prejednávanej veci nejde o exekučné konanie a žalovaná v tomto

prejednávacom konaní netvrdí, aby jej bolo odňaté obdobné procesné právo. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach, na ktoré žalovaná poukazuje, sa nezaoberal samotným posudzovaním všeobecných poistných podmienok žalovanej a ani osobitne ich časťou týkajúcou sa rozhodcovskej doložky, ktorá tvorí predmet konania v prejednávanej veci.

Za správny považuje odvolací súd záver súdu prvého stupňa o tom, že závery, ktoré uviedol Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 6Cdo/1/2012 nie sú pre rozhodnutie v predmetnej veci právne záväzné a preto ani jeho prípadné zrušenie rozhodnutím Ústavného súdu nepredstavuje vyriešenie otázky, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Súd prvého stupňa sa v dôvodoch svojho rozhodnutia teda vypořiadal s obsahom návrhu na prerušenie konania z hľadiska dôvodov, ktoré v ňom uviedla žalovaná a preto nie je dôvodným tvrdenie žalovanej o nedostatku jeho odôvodnenia.

Na základe toho odvolací súd uzneseniu súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.